

Η ΝΥΧΤΑ

Ἄπ' τοῦ βορρῶ τὰ βάρη κίνησε
Ἡ μαύρη σκοτεινὴ νεράϊδα,
Τ' ἀνεμισμένα της μαλλιά,
Τὰ διαμαντένια μάτια—τά εἶδα.
Στῆς βάρκας τῆς ὀλόχρυσης τὴν ἀγκαλιά
Γερμένη ἀπόψε ταξιδεύει
Τὸν ἄφταστο νὰ φτάσῃ βασιλιά.
Κ' ἐκεῖνος χαροκόπος ξέγνοιαστος μισεύει
Στῆς μάννας του νὰ κοιμηθῇ τὴν ἀγκαλιά.

*

Κ' ἡ νύχτα μένει λυπημένη
Μὲ καρδιὰ βαρειά.

*

Ἀπόψε εἶν' ὅλα ἓνα λουλούδι
Τὴν ψυχὴ νὰ τῆς γλυκάνῃ,
Ὅλα μύρο κι' ὅλα χνούδι
Τοῦ ἔρμου πόθου της βοτάνι.

*

Μὰ ἡ νύχτα μένει λυπημένη
Μὲ καρδιὰ βαρειά,
Ὅλα τὰ πάντα μάταιη γι' αὐτὴν παρηγοριά.

*

Ὁ τζιτζικας σὲ κάποια ἐλιὰ ἀποσώνει
Τ' ὀλόήμερο τραγούδι του.
Ξυπνάει τὰ χόρτα τοῦ λαγοῦ τὸ δειλὸ βόσκημα
Καὶ τὸ κρυφὸ τ' ἀηδόνι

Μὲς στὴ βαθειὰ κοιλάδα ἀπλώνει
Τὸ μουσικὸ του ἀριόφαντο σεντόνι.
Καὶ τὰ ξερόφωνα τριζόνια
Μέσα στοὺς φράχτες σκορπισμένα
Μὲ τὰ τραγούδια τὰ θλιμμένα
Τὸ μουσικὸ σχίζουν σεντόνι
Ποὺ πάνω ἀπ' τὴν κοιλάδα ὡς πέρα
Στὸ γαλανὸν ἀτάραχον ἀθέρα
Τ' ἀηδόνι ἀπλώνει.

*

Μὰ ἡ νύχτα αἰώνια λυπημένη
Μὲ καρδιὰ βαρειά,
Ὅλα τὰ πάντα μάταιη γι' αὐτὴν παρηγοριά.

*

Καὶ τὸ νερὸ ἀπαλὰ κυλάει
Ἀργόσυρτο μὲς στὰ χαλίκια καὶ γελáει
Καὶ λιγοστάζει στὴ σπηλιὰ
Κι' ἀλλάζει μὲ τὴ σιγαλιὰ
Γλυκὰ φιλιὰ.
Καὶ τ' ἀγεράκι ποὺ ἀνασαίνει
Στὰ φύλλα μέσα τὰ πυκνά
Διαβαίνει —
Κ' ἔνα κουδούνι ἀργολαλεῖ στὸ μακρινὸ λιβάδι
Κι' ἀπολογιοῦνται τὰ λακκώματα μὲς στὸ λαγκάδι.
Κατόπι πάλι
Γεμίζει τα ὅλα ἡ σιωπὴ στὸ φωτεινὸ σκοτάδι.

*

Μὰ ἡ νύχτα αἰώνια θλιμμένη
Μὲ καρδιὰ βαρειά,
Ὅλα τὰ πάντα μάταιη γι' αὐτὴν παρηγοριά.

*

Καὶ μὲς στὴν ἡρεμία τὴ βελούδινη,
Μὲς στῆς σιγῆς τὸ διάφανο κρουστάλλι
Ἦχοι πάντα γλιστροῦνε,

Πάνω σὲ ἄνθινα φτερὰ κι' ἀγάλλι
Τὴν ταπεινὴ ζωὴ καὶ τὴ μεγάλη
Τραγουδᾶνε.

Καὶ τὸ πεφτάστρι ἓνα τραγούδι,
Καὶ τ' ἄνοιωθο τὸ μύρο ἀπ' τὸ λουλούδι,
Καὶ τῶν δεντρῶν ὁ ἄγνός χυμός,
Ποῦ ἄφαντος ρέει,
Καὶ τοῦ ἀστεριοῦ ὁ ἀνασασμός,
Καὶ τῆς ἀχτίδας μεταξένιο χᾶδι.
Κι' ὅ,τι ποῦ ζῆ, γελᾶει ἢ κλαίει
— Ὅλα ἄπιαστοι ἦχοι στὸ σκοτάδι
Ποῦ οἱ πλάνες τοὺς ἀκοῦν ψυχὲς τὸ βράδι.
Κι' ὅλα μιὰ λύρα ἀρογόλαλη
Καὶ στὰ χρουσὰ τὰ τέλια τῆς
Ἡ πλήθια, αἰώνια ζωὴ
Τὰ νοητὰ τῆς δάχτυλα ἀκκουμπάει.
Χλωμὲς οἱ ὄρες σέρνουν τὸ χορὸ
Κ' ἢ καθεμιὰ γλυκὰ θλιμμένη,
Κ' ἢ καθεμιὰ μὲ τὸν καιρὸ
Διαβαίνει,
Ξεψυχᾶει.

*

Κι' ἀπ' τὰ βουνὰ τὰ ὄνειριασμένα
Κι' ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ ἠσκιωμένα
Κι' ἀπὸ τὰ βράχια τὰ γυμνά, τὰ ζωντανά
Στις ἄσπρες χύνεται τὶς στράτες
Μιὰ μυστικὴ φωνὴ γλυκειά
Ποῦ μέσα τους τὴν ἀγροικᾶν μοναχικοὶ διαβᾶτες:
Ποιὸ φλάουτο λίγωσε τὸ βράδιασμα
Καὶ ποιὸ βιολὶ τὸ μεσανύχτι
Κάτω ἀπ' τὸ φωτεινὸ τὸ δίχτυ;
Κ' ἐκεῖ πρὸς τὴν αὐγὴ,
Στὸ πλάγι πέρα,
Ποιὰ μουσικὴ ἀχολόγησε φλογέρα;

*

Μὰ ἡ νύχτα πάντα λυπημένη
Τὰ δλόχυτα μαλλιὰ μαζεύει

Κι' ἀγνή ξεψυχισμένη
Γιὰ τὸν ξανθὸ τὸ νιὸ μισεύει.
Τὸν κυνηγᾷ χρόνια καὶ χρόνια
Δὲν ἀποσταίνει,
Τὸν ἀγαπᾷ αἰώνια
Καὶ δὲν πεθαίνει.
Μονάχα φεύγοντας μὲ δάκρια βρέχει
Τὸ δροσερὸ τὸ στῶμα ποὺ πατεῖ
Καὶ πάλι χωρὶς νὰ σταθῇ
Χάνεται πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ τρέχει.
Κι' ὁ χαροκόπος βασιλιὰς βγαίνει ἀπ' ἀγνάντια
Μαργαριτάρια καὶ διαμάντια
Κάνει τὰ δάκρια καὶ γελᾷ
Τὸ φωτερὸ κι' ἀνθάτο γέλιο του
Καὶ πάει.

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ